

Encomanats a les Festes del Tura

El missioner olotí Joan Soler fa una defensa de la diversitat i de les arrels pròpies en el pregó de la festa major d'Olot La faràndula enceta la gresca amb una cercavila multitudinària

El capellà i missioner olotí Joan Soler va fer una aferrissada defensa ahir en el pregó –sermó va dir ell– de les Festes del Tura d'Olot de la diversitat com un dels pilars de les societats modernes i va tenir un record per a totes les persones dels països empobrits i les que arrisquen la vida al Mediterrani. Durant el seu pregó, es van projectar imatges de togolesos a la façana de Can Joanetes, seu de l'ajuntament, on es feia l'acte.

La seva reivindicació la va personalitzar amb la Ladi, una jove togolesa de 24 anys aprenent de modista, que li va demanar un nom quan va ser batejada i ell li va suggerir Maria del Tura. “Seràs la primera Tura del Togo, li vaig dir, i ella va somriure com només els pobres saben somriure”, va dir Soler.

El jove missioner va afirmar que tots som una gran família. “En una família, quan es fa festa, l'han de fer tots. A la nostra ciutat ja no ha d'importar d'on vens, sinó què vols aportar allà on vius”, va indicar. I hi va afegir: “Un africà em va dir que les flors floreixen on cauen, no allà on voldrien caure.”

Joan Soler va parlar de diversitat, però també va fer una crida a no perdre les arrels, i ho va exemplificar amb actes de les Festes del Tura. En aquest sentit, va remarcar que tothom ha de saber d'on ve, quin és el seu present i cap on va. “A Olot som un poble lliure que ha conservat les tradicions personificades en la faràndula; tenim un present amb l'alegria d'una festa que s'expressa en les colles, concerts, barraques... i un futur que es diu esperança i que es materialitza al santuari del Tura”, va concretar. I va posar l'Àfrica d'exemple de la festa que ha de ser el present fent referència a les celebracions ancestrals que es fan al Togo.

Abans de tot plegat, Joan Soler va tenir paraules d'agraïment per al missioner Ramon Bosch, que el va precedir al Togo, on va estar 40 anys, i es va manifestar “cent per cent de la Garrotxa”. Va recordar que és un dels ambaixadors d'Olot, que va ser nomenat Garrotxí de l'Any, que té arrels familiars a les Planes d'Hostoles, Sant Feliu de Pallerols, la Vall d'en Bas, la Vall de Bianya i d'Olot i que havia fet els Pastorets d'Olot als Catòlics, d'assistent a la Fira de Sant Lluç, de monitor a l'Estiu Riu, d'àrbitre de futbol i, entre altres coses, va ser venedor d'embotits garrotxins. I, per si algú dubtava de la seva vinculació al territori, hi va afegir que havia treballat de cambrer als Quim's, i a la gasolinera del parc Vell i a la llibreria Tura. Per això va demanar paciència als qui volen prendre alguna cosa als bars i restaurants o a les barraques durant aquests dies i va demanar generositat en forma de propines.

I, finalment, tot i fer broma amb el fet que els seus pares volien que fos alcalde d'Olot i que, com a mínim, havia aconseguir sortir al balcó de l'ajuntament, va fer de capellà, i va aprofitar per fer una reivindicació dels mossens, per no convertir-se en una espècie en extinció. “La religió no és una relíquia del passat, sinó que és un crit esperançat cap al futur. Fixeu-vos que quan diem que som d'Olot sempre ens diuen: qui no carda a Olot no carda enlloc. I jo els dic: No em cardeu! Perquè m'agradaria que diguessin, qui no prega a Olot, no prega enlloc, recuperant aquell bonic refrany que deia: No és bon olotí qui no va a veure el Tura, el vespre o al matí!” va sentenciar. I va acabar el pregó amb un “Germans aneu-vos-en en pau” i un “Visca Olot, pels segles dels segles, Amén!”.

Cercavila Una mica més de tres hores abans, el cap de Lligamosques –el capgròs que acompanya els gegants– va trucar a les portes de l'Hospici, que es van obrir perquè els nans, gegants i cavallets iniciessin la cercavila, que, com cada any, va ser multitudinària. Hi van participar també la resta de gegants, gegantons, capgrossos i bestiar divers de tots els barris de la capital garrotxina. En aquesta ocasió, es va poder fer el recorregut sencer, després dels dos anys anteriors, en què la pluja havia obligat a escurçar-lo.

Al final, quan tots van tombar una altra vegada cap a l'Hospici, els nans, gegants i cavallets van acompanyar les autoritats i els integrants de les colles de Flor de Fajol i l'Esbart d'Olot fins al santuari del Tura, on es va fer la tradicional ofrena floral i el cant de la Salve. Els portaveus de les entitats van reivindicar unes Festes del Tura on la igualtat de gèneres sigui un segell i també van reclamar la llibertat dels presos polítics i dels exiliats.

La Tamborrada dels Marrinxos va estrenar aquesta vegada una peça de percussió composta expressament i que van interpretar conjuntament totes les colles i espontanis participants. El Volcanet, que va escopir deu quilos de pólvora en forma de pirotècnia i vint-i-cinc de caramels, va marcar el pas cap als actes de la primera nit del Tura.

La van encetar els Aoapix amb la cercavila del gegant del Porc i del Xai fins a la plaça Campdenmàs, on va ballar i, on van compartir un pastís amb què van celebrar el vint-i-cinquè aniversari d'aquesta popular figura folklòrica.

En l'apartat d'espectacles musicals, Els Catarres van ser el grup estel·lar de la nit. Van fer una de les últimes actuacions de la gira del seu últim àlbum Tots els meus principis. L'oferta, però, va ser molt variada: dansa catalana amb l'Esbart d'Olot; els ritmes tropicals dels Bananna Beach, el revival del rock basc dels vuitanta i noranta amb Esto no es Rock Radical Vasco; el doo-wop dels The Velvet Candles; el ritme dels Nau; la fusió d'estils tan diversos com ara el reggae i la rumba dels Dinamo, i l'acomiadament del mític DJ Enric Canadell amb Feelgood.

I, com cada any, les barraques del Firal van ser l'epicentre social de la festa major d'Olot.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 07-09-2019, Pàgina 26

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1661825-encomanats-a-les-festes-del-tura.html>